

чудны, но не и вдовицата Обри, която е. долня и проста жена.

Това си приказвахмы когато ся чу трополение отъ конь въ пѣтыгъ извѣнъ зидѣтъ на градинѣтъ; и слѣдъ малко почука ся на вратата.

— Кой е? попыта г-жа Порое.

А пакъ азъ като дигнахъ очи видѣхъ едно черно перо че ся развѣваше надъ зидѣтъ.

— Отворѣте, рече весело единъ тежкъ малко и мелодическый гласъ; отворѣте, честь-та на Францъ е.

— Какъ! Ты ли си, милинка ми! извика старата; тичай скоро братовчеде.

Когато отворихъ вратата безъ малко що мяне глтихъ Мервенъ, който ся промъкнѣ между краката ми; видѣхъ и г-жѣ Маргаритѣ, която ся занимаваше да върже коня си за юзджѣ оже-лѣзата на единъ малкъ прозорецъ.

— Добрь день ви, господине, ми рече, безъ да ся почуди че мя намѣрва тамо. И като повздръгнѣ амазонскѣтъ си дрехѣ влѣзе въ градинѣтъ.

— Добръ дошла като добрыйгъ часъ, хубава момне, рече домакынѣта, цѣлуни мя; види ся, лудетинке, че си прѣпускала, защото лицето ти е пламнѣло и искры искачатъ изъ очигъ ти. [Съ какво искашь да тя послужѣ, драгычке моя.

— Да видимъ, що имате? отговори като мѣтнѣ очи къмъ трапезѣтъ Господство му